

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 9

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 9.....	1
27. Nu sunt eu liber?	1
28. Dumnezeu are grijă de slujitorii Săi.....	3
29. Cum poți câștiga cât mai mulți oameni pentru Hristos?	5
30. Totul pentru Evanghelie	7

27. Nu sunt eu liber?

1 Corinteni 9.1-7: Nu sunt eu liber? Nu sunt eu apostol? Nu L-am văzut eu pe Isus Hristos, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea în Domnul? Dacă nu sunt apostol pentru alții, sunt totuși cel puțin pentru voi: pentru că voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul! Aceasta este apărarea mea față de cei care mă cercetează! Nu avem dreptul să mâncăm și să bem? Nu avem dreptul de a ne lua în călătoriile noastre soția, ca și ceilalți apostoli și frații Domnului și Chifa? Ori numai eu și Barnaba nu avem dreptul să nu lucrăm? Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine plantează o vie și nu mănâncă din rodul ei? Sau cine paște o turmă și nu mănâncă din laptele turmei?

Să nu gândești că Pavel ar fi predicat doar puțină teorie în capitolul anterior. În capitolul pe care îl ai acum în fața ta, se va arăta că el a trăit în practică după aceste principii. Acest fapt a devenit clar în întreaga lui slujire printre credincioșii din Corint. El a arătat că a renunțat de bunăvoie la lucruri la care avea dreptul ca slujitor și apostol și pe care le-ar fi putut aștepta de la credincioșii din Corint. Ei trebuiau să conștientizeze aceasta. De aceea, el pune o serie de întrebări. Nu sunt întrebări dificile, la care ar trebui să te gândești mult. Răspunsurile sunt de fapt deja conținute în întrebări.

El începe cu întrebarea: „Nu sunt eu liber?” Desigur că era liber. Legea nu mai avea autoritate asupra lui. Nu era responsabil față de nimeni, pentru că Isus Hristos era Domnul său.

Următoarea întrebare este: „Nu sunt eu apostol?” La începutul acestei epistole, el s-a numit „apostol al lui Isus Hristos”. Cuvântul apostol înseamnă „trimis”. Un trimis are misiunea de a îndeplini voia celui care l-a trimis. Putea Pavel să se numească apostol fără rezerve? Printre credincioșii din Corint circula zvonul răutăcios că Pavel își imagina doar că este apostol. Pentru a fi apostol, cineva trebuia să îndeplinească, printre altele, condiția de a-L fi văzut pe Domnul Isus după învierea Sa. În Faptele apostolilor 1 se vorbește despre alegerea unui alt apostol în locul lui Iuda. Petru vorbește acolo despre cineva care trebuia să devină „împreună cu noi martor al învierii Lui” (Faptele apostolilor 1.22). Pavel îndeplinea această condiție.

De aici provine a treia sa întrebare: „Nu L-am văzut eu pe Isus Hristos?” Aceasta nu înseamnă că el făcea parte din cei doisprezece apostoli, care au călătorit cu Domnul Isus prin Israel. El L-a văzut însă pe Domnul Isus când persecuta Adunarea și se afla în drum spre Damasc în acest scop. Acest eveniment se găsește în Faptele apostolilor 9.1-9. Deci, el era cu adevărat un apostol. Oamenii, care contraziceau acest fapt, doreau să-i diminueze influența printre credincioșii din Corint. Ei doreau să profite ei înșiși de credincioșii din Corint și, de aceea, i-au adus această acuzație lui Pavel. Este remarcabil cât de repede credincioșii din Corint erau înclinați (și la fel suntem și noi) să creadă astfel de bârfe.

Pavel a putut respinge foarte ușor acest tip de acuzație. El se referă la ei înșiși și i-a întrebat: „Nu sunteți voi lucrarea mea în Domnul?” Este ca și cum le-ar fi spus: „Priviți-vă pe voi înșivă. Cum ați ajuns la convertire?” În aceasta se află reproșul tacit că ei ar fi trebuit să știe mai bine. Ei erau pecetea, adică confirmarea apostoliei sale. Tocmai ei nu ar fi trebuit să se îndoiască de apostolia sa. Vezi tu cum el răspunde credincioșilor din Corint? El pune întrebările astfel încât ei nu pot răspunde decât într-un singur fel. Deci nu sunt întrebări cu mai multe răspunsuri.

În Biblie se pun multe întrebări. Adesea nu sunt atât de dificile. De asemenea, răspunsurile sunt de cele mai multe ori simple. Cu toate acestea, uneori evităm un răspuns corect, pentru că ne dăm seama că altfel ar trebui să se schimbe ceva în viața noastră. Aceasta se vede foarte bine în Matei 21.24-27. Dacă marele preot și bătrânii ar fi dat răspunsul corect (și ei știau răspunsul corect!), ar fi trebuit să-L primească pe Domnul Isus, iar ei nu voiau asta. Aici se vede că răspunsul la o întrebare depinde de starea inimii. Este vorba despre faptul dacă ești dispus să accepți consecințele răspunsului.

Următoarele întrebări ale lui Pavel sunt adresate oamenilor care voiau să-l pună într-o lumină proastă în fața credincioșilor din Corint. Dar credincioșii din Corint (și tu) aud și ei aceste întrebări. Sunt întrebări care arată cum s-a comportat Pavel printre credincioșii din Corint. În primul rând, el pune întrebări referitoare la drepturile pe care le avea. Nu avea el dreptul să primească mâncare și băutură de la credincioșii din Corint? Nu avea el dreptul să trăiască din darurile pe care i le trimiteau adunările? Și dacă ar fi fost căsătorit, nu ar fi avut dreptul – la fel ca mulți alții – să-și ia soția cu el în călătoriile sale? Soția lui ar fi avut atunci dreptul la purtarea de grijă plină de dragoste din partea adunării. Și în ceea ce privește activitatea sa profesională – meseria lui era facerea corturilor (Faptele apostolilor 18.3). Erau el și Barnaba obligați să lucreze și să-și câștige astfel propriul trai? Ei aveau dreptul să fie întreținuți de adunare. Mai târziu, în versetul 12, el clarifică de ce nu a făcut uz de acest drept. Aici el se referă doar la dreptul pe care îl avea de a fi întreținut cu mâncare și băutură de către adunare.

Pentru a-și întări acest drept, el aduce trei exemple din viața de zi cu zi, care confirmă ceea ce a spus. Pentru comandantul unei armate, aprovizionarea cu mâncare și băutură nu este o chestiune discutabilă, ci un lucru evident. Luați, de exemplu, un soldat. Singurul lucru la care el trebuie să se gândească este războiul. Pentru aceasta a fost pus în serviciu (2 Timotei 2.4). El trebuie să lupte, trebuie să învingă. Nu poate face nimic din toate acestea dacă trebuie să se ocupe și de mâncare și băutură. Hrana trebuie să-i fie adusă, chiar dacă este implicat în cea mai aprigă luptă. Astfel, soldatul primește putere pentru a continua lupta. Celelalte două exemple provin din agricultură și creșterea animalelor. Cine are o vie, vrea ca aceasta să dea mult rod. Cu cât recoltează mai multă roadă, cu atât poate vinde mai mult vin și cu atât mai mare sunt randamentul și profitul. Dar înseamnă asta că cel care a plantat o vie pentru altul nu are voie să mănânce din roadele ei? Bineînțeles că va mânca și el. La fel este și cu păstoriarea unei turme. Cel care se ocupă toată ziua de turmă, care are grijă de ea, are voie să bea din laptele pe care îl dă turma. În multe firme, aceasta

este valabil și astăzi. Produsele pe care le fabrică pot fi luate de muncitori uneori gratuit sau pentru o sumă mică.

De ce a ales Pavel tocmai aceste trei exemple, ale unui soldat, ale unui viticultor și ale unui păstor? Aceste exemple au ceva de spus și ție. Te poți recunoaște în aceste exemple. În a doua epistolă pe care Pavel i-o scrie lui Timotei, el îl numește „ostaș al lui Isus Hristos” (2 Timotei 2.3). Cu siguranță ai aflat deja că te afli pe teritoriu inamic. Ești înconjurat de mulți dușmani. Dar Domnul Isus este comandantul în luptă. El Se îngrijește ca tu să poți rezista atâta timp cât ai încredere în El. Și al doilea exemplu se aplică și ție. În Matei 20.1-16, Domnul Isus spune o pildă despre niște lucrători trimiși la o vie. Și tu ești un astfel de lucrător, care are voie să lucreze în vie. Poți avea încredere că Domnul Isus îți va da în curând o răsplată „dreaptă” pentru slujba ta (Matei 20.4). Dar nu este așa, că tu te poți bucura deja de lucrurile pe care le faci pentru El?

Al treilea exemplu, cel al turmei, are de-a face cu grija față de credincioși. În Ioan 10.16, Domnul Isus vorbește despre o turmă al cărei Păstor este El. Această turmă este formată din toate oile, care Îi aparțin și pe care El le numește „oile Mele” (Ioan 10.27). Și tu faci parte din aceste oi. Când vezi un credincios care se rătăcește, poți să-l cauți. Poți să încerci să-l aduci înapoi în turmă cu ajutorul Bibliei. Încearcă să-i dai hrană din Biblie și să-i trezești din nou gustul pentru ea. Biblia este numită laptele rațional, curat (1 Petru 2.2). Dacă îl dai și altora să se hrănească cu el, vei fi și tu întărit. Astfel vezi cum, în slujba lui Dumnezeu – și fiecare credincios a primit o slujbă de la Dumnezeu –, tu însuși primești de la Dumnezeu tot ce este necesar.

Citește din nou 1 Corinteni 9.1-7. - Care este contextul dintre capitolul 8 și capitolul 9?

28. Dumnezeu are grijă de slujitorii Săi

1 Corinteni 9.8-14: Vorbesc eu ca un om aceste lucruri, sau nu le spune și legea? Pentru că în legea lui Moise este scris: „Nu lega gura boului care treieră grâu”. De boi are grijă Dumnezeu? Sau spune anume pentru noi? Deoarece pentru noi s-a scris că plugarul trebuie să are cu speranță; și cel care treieră grâu, în speranța că va avea parte. Dacă v-am semănat cele spirituale, este mare lucru dacă vom secera cele materiale ale voastre? Dacă alții au parte de acest drept asupra voastră, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci suportăm toate, ca să nu punem nici o piedică Evangheliei lui Hristos. Nu știți că cei care se ocupă cu lucrurile sfinte mănâncă de la templu și că cei care slujesc la altar au parte de la altar? Tot așa a rânduit și Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie.

Pavel continuă să arate că are dreptul la sprijin din partea adunărilor. În versetul 7, el a dat trei exemple din viața de zi cu zi. El a vorbit „după felul oamenilor”, adică așa cum este obișnuit printre oameni. Dar el nu se oprește aici. El merge un pas mai departe și citează ceva din Legea lui Moise. El vine, așadar, cu un exemplu din Cuvântul lui Dumnezeu, care are, desigur, mai multă putere decât ceea ce este obișnuit între oameni. Rânduiala citată se referă la un bou care treieră. Unui bou care treiera grânele nu era voie să i se lege gura. Această prescripție fusese dată de Dumnezeu, pentru că El cunoaște inima omului. Un stăpân cu inima tare și zgârcit putea să pună o botniță unui astfel de animal, pentru a-l împiedica să mănânce din grâu. Dacă boul ar fi mâncat din grâu, el ar fi putut atunci să ducă mai puțin grâu la piață și, prin urmare, să câștige mai puțin. Dar Dumnezeu hotărâse că un bou avea voie să mănânce din grâu în timp ce treiera. Așadar, Dumnezeu are grijă de boi. Soarta tuturor animalelor Îi este pe inimă. Acest fapt se poate citi în Psalmul 104.27,28. Și în Iona 4.11, Dumnezeu are grijă de vite, când hotărăște să cruțe Ninive.

Dar ceea ce contează cu adevărat în această regulă nu este grija lui Dumnezeu pentru boi, ci grija lui Dumnezeu pentru slujitorii Săi! Pentru aceasta a fost ea dată în primul rând. Prin aceasta Pavel vrea să spună foarte direct că el, în calitate de semănător și plugar – adică evanghelist – și ca cel care poate vedea roadele acestei munci, el poate să se aștepte să i se dea de mâncare. Fie că un slujitor ară sau treieră, el poate să se aștepte ca munca lui să dea roade. Cel care ară pregătește pământul pentru ca sămânța să poată fi semănată. Cel care treieră prelucrează recolta, după ce semințele au încolțit și s-au copt. Unul se află la începutul lucrării lui Dumnezeu, de exemplu când aduce Evanghelia cuiva. Celălalt se află la sfârșitul acestei lucrări, de exemplu când poate conduce un om la Domnul Isus. În ambele cazuri, el se ocupă cu semănatul lucrurilor spirituale. Dumnezeu va avea grijă de mijloacele necesare pentru această lucrare.

Și tu poți să le dai ceva material altor slujitori care te-au slujit spiritual. De fapt, este o datorie să faci aceasta. Cu toate acestea, este mult mai frumos să consideri acest fapt ca un privilegiu. Dacă frații trebuie să călătorească mult, le poți da bani pentru aceste călătorii. Altor, care distribuie multe scrieri, le poți da bani pentru scrieri. Dar chiar și atunci când nu au multe cheltuieli de acest fel, îi poți sprijini financiar, pentru ca ei să-și poată cumpăra mâncare și băutură și să-și întrețină locuința. Căci aici este vorba în primul rând de ceea ce se numește slujitori cu normă întreagă. Aceștia sunt oameni care și-au abandonat profesia pentru a-și dedica tot timpul slujirii Domnului. Ei au dreptul ca noi să le asigurăm întreținerea. Așa a rânduit Dumnezeu.

Pavel subliniază încă o dată dreptul pe care îl avea în această privință de la credincioșii din Corint. El spune că, dacă alții aveau acest drept, cu siguranță îl avea și el. Aveau ei pe cineva căruia trebuiau să-i mulțumească așa de mult ca lui? Cu toate acestea, el nu s-a folosit de acest drept. Pentru el, Evanghelia lui Hristos era mai importantă decât toate drepturile care îi reveneau. Dacă ceva era un obstacol pentru Evanghelie, el se abținea de la acel ceva. El prefera să suporte acuzațiile false aduse împotriva lui, decât să împiedice răspândirea Evangheliei. Imaginează-ți că el ar fi insistat asupra dreptului său față de credincioșii din Corint. Atunci ei i-ar fi dat bani și bunuri, dar în același timp s-ar fi lăudat cu asta. Atunci ei ar fi făcut posibil ca marele apostol să-și îndeplinească slujba. Ar fi putut chiar să creadă că au cumpărat Evanghelia. Pavel voia să împiedice asta cu orice preț.

Înainte de a continua, el își mai amintește de ceva. Există încă un exemplu în Vechiul Testament, care arată că cel care slujește lui Dumnezeu primește prin această slujbă ceva din care poate trăi. Este vorba despre preoți și leviți. În Vechiul Testament, preoții și leviții formau o clasă specială de oameni în Israel. Ei aveau sarcini de îndeplinit în cortul întâlnirii (când poporul era încă în pustiu) și mai târziu în templu (când poporul locuia în țara promisă). Când un israelit voia sau trebuia să aducă o jertfă, o aducea preotului. El o sacrifica, iar preotul o așeza pe altar. Dar Dumnezeu poruncise ca preoții să primească o parte din unele jertfe, pentru a le mânca ei înșiși. În Leviticul 6.16, de exemplu, se spune că preotul primea o parte din jertfa de mâncare. În versetul 26 al aceluiași capitol se spune că preotul, care aducea jertfa pentru păcat, trebuia să mănânce din ea. Preoții aduceau jertfe pe altar, iar leviții îi ajutau. În Numeri 18 se găsește ceva similar. Preoții primesc pieptul legănat și spata dreaptă (Numeri 18.18).

La leviți era puțin diferit. În același capitol, Numeri 18, începând cu versetul 18 israeliții primesc porunca să dea leviților o zecime din toate veniturile lor, ca răsplată pentru serviciul pe care îl prestau. În Deuteronomul 18.1-3 se menționează din nou modul în care seminția lui Levi trebuia să fie întreținută conform poruncilor lui Dumnezeu. Întreaga seminție a lui Levi, adică toți preoții și leviții, nu aveau moștenire în țară, ca celelalte seminții. Celelalte seminții puteau cultiva pământul pe care îl primiseră ca moștenire și trăiau din roadele lui. Seminția lui Levi însă nu avea

venituri din proprietăți funciare proprii. Pentru ei, DOMNUL era moștenirea lor. De aceea, DOMNUL a avut grijă – prin poruncile date poporului – ca ei să primească totuși ceea ce li se cuvenea.

Din aceasta, Pavel trage următoarea concluzie: „Tot așa a rânduit și Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie.” Așadar, nu te eschiva de la responsabilitatea ta de a-i ajuta pe frații și pe surorile care au plecat pentru Domnul, pentru a lucra pentru El, fără a primi un salariu fix. În a treia epistolă a lui Ioan, ai un exemplu frumos de cineva care a procedat astfel. Gaiu i-a ajutat pe frații pe care nici măcar nu-i cunoștea, „fiindcă au plecat pentru Numele Lui”, neluând nimic de la păgâni (3 Ioan versetele 1 și 7). Dacă vei privi astfel partea ta în lucrarea Domnului, vei fi și tu binecuvântat din belșug. Citește ce scrie în Maleahi 3.10. Când vei începe să dai pentru lucrarea Domnului, Dumnezeu va deschide ferestrele cerului și va revărsa binecuvântări din belșug asupra ta. Aici se află, ca să zicem așa, o provocare din partea lui Dumnezeu. Îndrăznești să accepți această provocare?

Citește din nou 1 Corinteni 9.8-14. - Legea spune: Trebuie să dai zeciuială. Ce crezi că spune „harul”?

29. Cum poți câștiga cât mai mulți oameni pentru Hristos?

1 Corinteni 9.15-21: Dar eu nu m-am folosit de nimic din acestea. Și n-am scris acestea ca să se facă așa cu mine; pentru că este bine pentru mine mai degrabă să mor, decât să-mi facă cineva zadarnică lauda. Pentru că, dacă vestesc Evanghelia, nu am de ce să mă laud; pentru că este pusă asupra mea o datorie; și este vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia. Pentru că, dacă fac aceasta de bunăvoie, am o plată; iar dacă nu de bunăvoie, îmi este încredințată o administrare. Care este deci plata mea? Este ca, vestind Evanghelia, să scutesc Evanghelia de cheltuială, nefolosindu-mă de dreptul meu în Evanghelie ca și cum mi-ar aparține. Pentru că, fiind liber față de toți, m-am făcut rob tuturor, ca să-i câștig pe cei mai mulți. 20. Și m-am făcut față de iudei ca iudeu, ca să-i câștig pe iudei; față de cei de sub lege, ca fiind sub lege, eu însumi nefiind sub lege, ca să-i câștig pe cei de sub lege; față de cei fără lege, ca fiind eu fără lege (nu fiind eu fără legea lui Dumnezeu, ci supus legii lui Hristos), ca să-i câștig pe cei fără lege.

Pavel și-a expus clar și detaliat dreptul său la sprijinul din partea credincioșilor. Dar acum vede pericolul ca credincioșii din Corint să creadă că le-a scris doar pentru a obține bani de la ei. Cu siguranță nu aceasta era intenția lui. În trecut nu acceptase nimic de la ei, și nu voia să o facă nici în viitor. La unii credincioși din Corint predomina gândul că el predica doar pentru propriul său avantaj. Pentru a respinge această idee, el spune că ar prefera să moară, decât să dea această impresie. El dorea să aibă glorie, dar nu pentru sine, ci pentru Evanghelie. El nu voia să fie împiedicat în niciun fel în predicarea Evangheliei (vezi versetul 12). Evanghelia trebuia să poată fi predicată în toată claritatea ei, fără niciun obstacol.

Banii pot juca un rol stingheritor în predicarea Cuvântului. Există un proverb care spune: „Cânt celui care îmi dă pâinea”. Aceasta înseamnă că suntem înclinați să le spunem oamenilor, care ne dau bani, ceea ce vor să audă. Putem chiar deveni complet dependenți de ei. Acest pericol amenință orice predicator care este angajat și plătit de oameni. Poți să te gândești la ceea ce scrie în 2 Timotei 4.3: „Va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor”. Un slujitor al Domnului trebuie însă să vorbească Cuvântul Domnului, fără să se gândească dacă va fi plătit sau nu de oameni.

Când Pavel propovăduia Evanghelia, nu era ceva cu care să se laude, spunând după motoul: „Ce bine că fac asta”. El avea această obligație față de Domnul, pentru că El îi dăduse această misiune. El vorbește despre o necesitate, care i-a fost impusă, nu de oameni sau de o organizație, ci de Domnul. El chiar pronunță un „vai” asupra sa, dacă nu ar propovădui Evanghelia. Propovăduirea Evangheliei nu era pentru el un fel de activitate voluntară. Activitatea voluntară este apreciată în general de societate. O astfel de apreciere ar fi fost și pentru el o răsplată, dacă ar fi lucrat ca voluntar pentru Domnul. Dar Pavel nu propovăduia Evanghelia din proprie inițiativă. Domnul îi încredințase această sarcină. Pavel era conștient de responsabilitatea sa. De aceea, nu voia să lege Evanghelia în niciun fel de bani sau bunuri. Plata lui consta în siguranța aprobării Domnului său că acționa în mod corect. Această „plată” îi era suficientă. El nu avea nevoie de recompense din partea credincioșilor din Corint. El voia să propovăduiască Evanghelia gratuit și să nu-și exercite dreptul la sprijin. În acest fel, el rămânea liber față de toți.

Dar această libertate se referea numai la slujba sa. În ceea ce privea persoana sa, el voia să fie robul tuturor, pentru a câștiga cât mai mulți pentru Domnul Isus prin Evanghelie. În acest sens, el seamănă cu Domnul Isus Însuși, care a făcut totul fără să pretindă vreo răsplată! Cine era atât de liber ca El? El nu a lăsat pe nimeni să-I spună ce să facă. Dar cine a fost vreodată un slujitor ca El? El nu venise să facă voia Lui, ci voia Tatălui Său.

Pavel se făcuse și el sclav al tuturor. El dorea să slujească pe toți cu Evanghelia. Acolo unde putea să se adapteze ascultătorilor săi, o făcea. Când predica iudeilor, se purta ca un iudeu. Asta însemna, de exemplu, că nu mânca carne de porc când stătea la masă cu un iudeu. Voia să-și păstreze deschisă calea către inima iudeilor, respectând pe cât posibil formele exterioare care erau atât de importante pentru ei. El respecta poruncile Legii, dacă astfel putea câștiga un iudeu pentru Evanghelie. Asta nu înseamnă că el predica din nou Legea. El era personal liber de Lege și nu se lăsa din nou supus jugului Legii. Doar când situația era de așa natură încât servea promovării Evangheliei, el se adapta. Când propovăduia Evanghelia păgânilor, adică oamenilor cărora Dumnezeu nu le dăduse Legea, el proceda altfel. Se cobora la nivelul lor de gândire. În Faptele apostolilor 17.22-34 poți citi un discurs al lui Pavel care s-a adaptat gândirii oamenilor din Atena.

Dar adaptarea este posibilă și în alte privințe. Gândește-te doar la misionarii care merg în interiorul Africii, sau în alte țări cu o cultură complet diferită, pentru a propovădui Evanghelia acolo. Ei găsesc cea mai bună cale de acces pentru Evanghelie atunci când trăiesc în același mod ca populația locală.

Aceasta nu înseamnă că Pavel s-a comportat fără Lege. Chiar și acolo unde s-a adaptat păgânilor, el a rămas supus lui Hristos. El nu a vrut niciodată să se comporte într-un mod în care Cel care l-a trimis să nu poată fi de acord. Un exemplu frumos despre modul în care ar trebui să ne adaptăm oamenilor se găsește în Ioan 3 și 4. În Ioan 3, Domnul Isus vorbește cu un lider spiritual important al lui Israel, iar în Ioan 4, El vorbește cu o femeie păcătoasă până în măduva oaselor. Este frumos să vedem cum Domnul vorbește cu fiecare așa cum este potrivit pentru el (Ioan 3.1-12; 4.7-26).

Lecția este clară. Adaptează-te cât mai mult posibil la interlocutorul tău, pe care vrei să-l câștigi pentru Evanghelie. Dar ține-ți bine în minte scopul tău. Recunoaște binele Legii în fața cuiva care se supune Legii (așa cum au făcut mulți creștini reformați). Astfel, conversația rămâne posibilă. Încearcă să arăți care a fost efectul Legii (moartea și judecata; 2 Corinteni 3.7-9) și care este soluția lui Dumnezeu pentru această problemă (Hristos a purtat blestemul Legii; Galateni 3.13). În timpul conversației, fii conștient că ești liber de Lege și nu te lăsa convins de celălalt să te supui Legii. În discuțiile cu oamenii din lume, care nu au nimic religios și își irosesc viața în goana după bani,

Capitolul 9

alcool, droguri și sex, procedează altfel. Stai lângă ei și spune-le că îi înțelegeți în căutarea lor după fericire. Fii prietenul lor; Domnul Isus a fost numit „prietenul vameșilor și al păcătoșilor” (Matei 11.19). Le poți povesti despre fericirea pe care ai găsit-o în Domnul Isus. Dar, în timpul conversației, fii conștient că ești supus legii lui Hristos și nu te lăsa ispitit de un mod de viață lumesc.

Citește din nou 1 Corinteni 9.15-21. - Ai și tu dorința de a câștiga oameni pentru Hristos?

30. Totul pentru Evanghelie

1 Corinteni 9.22-27: Față de cei slabi m-am făcut slab, ca să-i câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor toate, ca, oricum, să mântuiesc pe unii. Și fac toate pentru Evanghelie, ca să mă fac împreună – pătaș cu ea. Nu știți că cei care aleargă pe stadion, toți aleargă, dar unul singur primește premiul? Astfel alergați, ca să câștigați! Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se vestejește, iar noi, una care nu se vestejește. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat.

Tu ai înțeles desigur că viața lui Pavel era complet dedicată Evangheliei. El a supus totul Evangheliei. El voia să slujească tuturor. Era o singură persoană pe care nu o slujea, și anume pe sine însuși.

În afară de aceasta, el considera fiecare om ca o creatură care avea să-și piardă sufletul și care trebuia câștigată pentru Hristos. El se apropia cât mai mult posibil de celălalt, în situația în care se afla acesta. Astfel, el se apropia de cel slab, ca și cum el însuși ar fi fost slab. El ținea seama de conștiința celui slab și avea mare grijă să nu facă nimic care l-ar fi putut îndepărta pe cel slab de mesajul Evangheliei. Se poate spune că niciun efort nu era prea mare pentru el pentru a câștiga un singur om. A făcut asta pentru că fiecare om are o valoare inestimabilă pentru Dumnezeu. Cu cât ești mai conștient de asta, cu atât te vei strădui mai mult să le vestești Evanghelia semenilor tăi. „Să mântuiesc pe unii”, acesta era scopul lui Pavel. Una dintre cele mai importante condiții pentru aceasta este renunțarea la sine: să nu te gândești la tine însuși și să nu fii preocupat de tine însuși. Pavel a făcut totul pentru Evanghelie, pentru a putea avea parte de ea. El vorbește despre Evanghelie ca despre o persoană cu care ai de-a face. Când cineva este foarte important pentru tine, faci multe pentru el. Evanghelia era o „persoană” atât de importantă pentru el, încât era dispus să facă totul pentru ea.

Pentru a ilustra aceasta, Pavel dă câteva exemple din lumea sportului. El folosește adesea exemple din acest domeniu, deoarece se pot face comparații bune între lumea sportului și viața unui creștin. Atât pentru sportiv, cât și pentru creștin, trei lucruri sunt importante:

- (1) antrenamentul;
- (2) competiția;
- (3) premiul.

Înainte de a începe o competiție, trebuie să te antrenezi. Cu cât competiția este mai importantă, cu atât antrenamentul va fi mai intens. Cu cât antrenamentul este mai intens, cu atât pregătirea este mai bună. Există cluburi pentru o serie de sporturi, unde totul se reduce la relaxare. Mai ales persoanele în vârstă încearcă astfel să se mențină în formă. Antrenamentul este foarte sociabil și

nu este orientat spre performanță. Competiția este doar pentru distracție, iar dacă se câștigă, este un bonus. Nu este nimic de obiectat, dar Pavel nu vede astfel cursa creștină. Imaginea pe care o are în minte, și pe care ți-o prezintă, este cea a unui atlet care își controlează complet corpul. Atletii care participau în vremea lui la Jocurile Istmice (comparabile cu Jocurile Olimpice cunoscute astăzi, dar și pe atunci), care aveau loc regulat în toate marile orașe din Asia Mică, aveau o perioadă de pregătire de zece luni. În timpul acestei perioade de pregătire, atletul se supunea voluntar unui antrenament dur. Marii antrenori ai vremii le repetau mereu candidaților lor: „Trebuie să duceți o viață regulată, să mâncați puțin, să renunțați la dulciuri și să vă antrenați la orele stabilite, indiferent dacă este foarte cald sau foarte frig.” Horatius spunea: „Tânărul care câștigă competiția a îndurat multe și a făcut multe. A transpirat și a îndurat frigul. S-a abținut de la dragoste și vin.” Perioada de antrenament era pentru atletul grec o perioadă de viață în izolare. Era o perioadă de renunțare la lucruri care erau bune în sine, dar care îl împiedicau să obțină performanțe optime. S-a abținut de la tot ceea ce îi era dăunător.

Când Tertulian aplică exemplul atleților la creștinii persecutați, el spune: „Sunt chinuiți, epuizați, obosiți.” Ai putea aplica această descriere creștinilor din timpul nostru? Îndrăznesc să afirm că noi, creștinii, ducem o viață leneșă și hedonistă [n.tr.: concepție etică, conform căreia scopul vieții ar fi plăcerea, desfătarea]. Privește cu atenție un astfel de atlet grec (și, de asemenea, sportivii de elită de astăzi): se antrenează intens timp îndelungat, fac multe sacrificii și acceptă neplăceri, și asta pentru o competiție care poate dura câteva minute sau ore (în funcție de sport) și al cărei rezultat maxim este o coroană efemeră. Acum întreabă-te: Dacă acești sportivi reușesc să facă asta, nu ar trebui oare să mă supun de bunăvoie unei discipline stricte și renunțării de sine pentru a-L sluji pe Domnul Isus într-un mod demn de El? Dacă noi, creștinii, ne-am dedica unei vieți de renunțare cu aceeași dăruire ca atletul grec, ce putere și ce binecuvântare ar radia viața noastră și cum ar fi aceasta spre gloria lui Dumnezeu!

Este clar că într-o competiție există adversari. Pavel era pe deplin conștient de împotrivirea din cursa sa. El scrie despre aceasta în epistola sa către Filipeni. În capitolul 3.13,14, poți vedea clar: Pavel aleargă pe pista de atletism. El uită tot ce este în spatele lui, pentru că ar putea fi fatal să se uite înapoi. Astfel, el aleargă spre țintă. Pavel nu vrea să spună aici că nu mai trebuie să ne gândim la păcatele pe care le-am comis în trecut, chiar dacă toate sunt iertate. Greșelile din trecut trebuie să ne țină cu picioarele pe pământ. El se gândește aici la slujba sa pentru Hristos. El nu se lasă pe spate într-un fotoliu confortabil, ca să se laude cu tot ce a făcut. El nu a atins încă ținta și de aceea aleargă după ea.

Primele versete din Evrei 12 arată aceeași imagine (Evrei 12.1-2). Pavel vede mulțimile care populează stadionul în timp ce atleții se pregătesc pentru competiție. Tot ceea ce poate împiedica atingerea performanței maxime trebuie îndepărtat. La fel, creștinul trebuie să renunțe la orice povară și păcat. Poate că știi lucruri din viața ta, pe care trebuie să le pui în ordine. Ele apasă ca o povară pe conștiința ta. Asigură-te că această povară dispare. La fel este și când nu ai renunțat încă la anumite păcate din viața ta. Mărturisește-le! Atunci vei putea continua cursa fără obstacole. Și ține-ți privirea neîncetat ațintită asupra lui Isus.

Aceasta ne readuce la versetul din 1 Corinteni 9.26. Ceea ce se spune acolo este, de asemenea, demn de remarcat. Țelul cursei este clar pentru tine, nu-i așa? Știi, pentru a vorbi din nou cu Filipeni 3.14, în ce direcție alergi. Altfel ești ca un ciclist care s-a desprins de grup și apoi s-a rătăcit. Pedalează cât poate, ca să-i ajungă din urmă pe ceilalți, dar se află pe un drum greșit. Energie complet irosită! Sau ca boxerul pe care îl menționează Pavel, care lovește în aer. El se pregătește să dea un pumn puternic, dar adversarul său se ferește cu agilitate. Lovitura lovește în

Capitolul 9

gol, iar forța care se ascunde în spatele ei se risipește în aer, fără niciun efect asupra adversarului. Un creștin are o orientare clară către țintă.

În cele din urmă, premiul, pentru că despre asta este vorba în cele din urmă. Domnul Isus are cununi (cununi de victorie) pregătite pentru creștinii credincioși care s-au dedicat complet competiției. El le va împărți când vom fi cu El. Cea mai frumoasă răsplată pe care mi-o pot imagina este ca El să-mi spună ceea ce spune în Matei 25.21: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău”.

Dar mai este ceva, pentru care Pavel se dedică atât de mult propovăduirii: el nu vrea să devină „dezaprobat”, după ce a predicat altora. Ar fi devenit dezaprobat dacă ar fi predicat doar, dar nu ar fi trăit după ceea ce predica. El nu voia să fie considerat cineva care spunea lucruri frumoase și îi îndemna pe alții să renunțe la tot, în timp ce el însuși ducea o viață plină de plăceri. De aceea, el aplică la sine ceea ce tocmai a spus despre atlet. Literalmente scrie că el își chinuie trupul, referindu-se astfel la antrenamentul dur dinaintea competiției. Pavel s-a supus unei discipline stricte. Cuvântul „dezaprobat” nu înseamnă că Pavel ar fi putut să se piardă. Înseamnă că cineva, care îl iubește cu adevărat pe Domnul Isus și vrea cu adevărat să trăiască pentru El, este conștient de responsabilitatea sa. O astfel de persoană va face totul, pentru a arăta în viața sa pentru cine trăiește. Cineva care este creștin doar cu numele, doar în aparență, nu se va mântui prin aceasta. Aceasta va fi explicat mai detaliat în prima parte a capitolului următor.

Citește din nou 1 Corinteni 9.22-27. - Cum stai cu programul tău de antrenament?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/9>